

HANN FERENC

LÁNY A TÉREN

Nézem, ahogy áll a téren
Csodálkozó szemében
ringanak a házak

Mögésmfordál az alkony,
hajábaszédül a nap
Tétován várnak
a suhancok valami csodára

De ő csak áll,
mosolyog, s elfutnak
előle az árnyak.

BUZOGÁNY

Feketére
ette az idő.
Szögein véres
lé folyt egy napon.
Most lóg a falon némán
rozsdafalja fel
tűri hallga-
tagon.
Ám ha
mohó
kezek
szemek
csápjai
nyúlnak
hozzá
újra
éled
virul
a vér
virága
arcán.
Lelép
a fal
biztos
váráról
s üt
újra
újra
öl.